

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško
ve věci

žalobkyně: **D. G.**, narozená X,
zastoupená zákonnou zástupkyní L. G., narozenou X,
obě bytem X,

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**,
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2021, č. j. MPSV-2021/143731-916,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své zákonné zástupkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2021, č. j. MPSV-2021/143731-916, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktního pracoviště Rumburk, ze dne 20. 5. 2021, č. j. 18027/2021/RUM, sp. zn. UP/3435/2021/SS (dále jen „správní orgán prvního stupně“). Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobkyně o příspěvek na péči ze dne 20. 1. 2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že nezvládá tři z deseti posuzovaných úkonů pro přiznání příspěvku na péči a poznamenala, že úkon péče o zdraví nebyl stanoven jako jeden z bodů závislosti při zvládání životní potřeby. Uvedla, že bezlepková dieta je indikována pro léčbu celiakie, přičemž se jednoznačně jedná o léčebný režim. Neztotožnila se s tvrzením, že pokud dítě neužívá žádné léky, nejedná se o úkon péče o zdraví. Dále namítala chybné posouzení oblastí základních životních potřeb, při kterých potřebuje pomoc, jedná se o stravování, péče o zdraví a osobní aktivity. Poukázala také na závěr napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl, že se mimořádnou péčí rozumí péče, která svým rozsahem, intenzitou nebo náročností podstatně přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku, avšak dle názoru žalobkyně k tomu žalovaný nepřihlédl. Žalobkyně zdůraznila, že v Rumburku není školní jídelna, která by vařila bezlepkovou stravu. K osobním aktivitám uvedla, že nemůže navštěvovat družinu ani zájmové kroužky. K bodu péče o zdraví se žalobkyně vyjádřila tak, že je nutné ji poučit o zdravotním postižení a riziku nedodržení léčebného režimu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popsal dosavadní průběh řízení s tím, že v rámci odvolacího řízení požádal o posouzení stupně závislosti žalobkyně na pomoci druhé osoby posudkovou komisi. Uvedl, že po obdržení posudku posudkové komise dne 17. 8. 2021, kdy komise provedla posouzení stupně závislosti v přítomnosti posuzované osoby, vyplývá, že se nejedná o osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve smyslu zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“). Žalovaný trval na tom, že v odvolacím řízení postupoval v souladu s právními předpisy, vycházel z objektivních podkladů, neboť posudková komise zasedala v odborném složení za přítomnosti odborníka z oboru gastroenterologie. Vypracovaný posudek tak považoval za odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek. Žalovaný dále uvedl, že na základě odvolání žalobkyně jí byla uznaná jako nezvládnutá základní životní potřeba v podobě osobní aktivity a stravování, přičemž namítaná základní životní potřeba péče o zdraví byla vyhodnocena jako zvládnutá. Podotkl, že uvedenou problematikou se zabýval i Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku sp. zn. 6 Ads 257/2019 uvedl, že pro účely posouzení zvládání jednotlivých aktivit základních životních potřeb je nutno pojem léčebného režimu vykládat úzce a zařadit jej primárně pod základní životní potřebu stravování. Žalovaný konstatoval, že řízení bylo provedeno v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 500/2004 Sb.“) a zákonem o sociálních službách, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobkyně

4. Žalobkyně namítala, že žalovaný nesprávně uvedl, že žalobkyně a její zákonná zástupkyně byly přítomny při jednání posudkové komise dne 11. 8. 2021, toto tvrzení se nezakládá na pravdě. Ke konstatování žalovaného, že se žalobkyně nevyjádřila či nedoplnila podklady k rozhodnutí, uvedla, že se nevyjádřila, neboť již veškerá fakta písemně uvedla před zahájením řízení. Závěrem zopakovala a odůvodnila tři základní životní potřeby, které žalobkyně sama není schopna zvládat.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobkyně se po řádném poučení soudu, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k této otázce nevyjádřila.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
8. Soud nejprve uvádí, že smyslem zákona o sociálních službách je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobkyně splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce.
9. Podle § 8 odst. 1 uvedeného zákona osoba (do 18 let věku), která vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat čtyři nebo pět základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat šest nebo sedm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat osm nebo devět základních životních potřeb.
10. Dle § 9 uvedeného zákona se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a

obouvaní, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 4, 5 a 6 téhož zákona).

11. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis, kterým je vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“). Dle § 2 odst. 1 uvedené vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Dle § 2a uvedené vyhlášky pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
12. V příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. jsou vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**mobilita**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**orientace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**komunikace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dorozumět se a porozumět, a to mluvenou srozumitelnou řečí a psanou zprávou, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**stravování**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**oblékání a obouvaní**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, oblékat se a

obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.

- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**tělesná hygiena**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**výkon fyziologické potřeby**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o zdraví**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky, pomůcky.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**osobní aktivity**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vstupovat do vztahů s jinými osobami, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o domácnost**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, manipulovat s předměty denní potřeby, obstarat si běžný nákup, ovládat běžné domácí spotřebiče, uvařit si teplé jídlo a nápoj, vykonávat běžné domácí práce, obsluhovat topení a udržovat pořádek (tato schopnost se nehodnotí u osob do 18 let věku).

13. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala dne 20. 1. 2021 žádost o příspěvek na péči. Podle posudku o zdravotním stavu žalobkyně ze dne 8. 4. 2021 dospěla posudková lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení v Děčíně (dále jen „OSSZ“) MUDr. J. W. k závěru, že žalobkyně nezvládá jednu ze základních životních potřeb, a to stravování. Dne 23. 4. 2021 se žalobkyně seznámila s podklady pro rozhodnutí a vznesla námitku před vydáním rozhodnutí, když do protokolu uvedla, že nesouhlasí s výsledkem posouzení a žádá, aby posudková lékařka přehodnotila posouzení stupně závislosti. Dne 6. 5. 2021 posudková lékařka MUDr. J. W. sdělila, že nebyly shledány důvody ke změně posudkového závěru. Na základě tohoto posudku správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 20. 5. 2021, č. j. 18027/2021/RUM, nepřiznal žalobkyni příspěvek na péči. Správní orgán prvního stupně vycházel z doložené zdravotní dokumentace ošetřujícího lékaře MUDr. M. a z nálezů odborných lékařů, a to výsledkového listu SYNLAB ze dne 19. 12. 2017 a z lékařských zpráv dětské gastroenterologie a pediatrie MUDr. L. Z. z 1. 2. 2018, 30. 8. 2018, 21. 2. 2019, 15. 8. 2019 a 26. 3. 2020. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 20. 5. 2021 odvolání, v němž poukázala na rozpor mezi posudkem posudkové lékařky a lékařskými zprávami pediatra a odborného lékaře. Konkrétně namítala, že nezvládá základní životní potřebu v bodech stravování, péče o zdraví a osobní aktivity.
14. Ze správního spisu soud dále zjistil, že žalovaný si nechal v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů pro účely odvolacího řízení vypracovat posudek Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“), který byl vypracován za přítomnosti odborného dětského gastroenterologa MUDr. L. Z. dne 11. 8. 2021; při jednání posudkové komise nebyla žalobkyně přítomna. V odůvodnění posudku posudková komise konstatovala, že žalobkyně nezvládá základní životní potřeby stravování a osobní aktivity. Na základě posudku posudkové komise vydal žalovaný

napadené rozhodnutí ze dne 2. 9. 2021, č. j. MPSV-2021/143731-916, kterým bylo zamítnuto její odvolání.

15. Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách platí, že při posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.
16. Podle § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb. se za neschopnost zvládnání základní životní potřeby považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládnání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládnání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.
17. K otázce posuzování nároků na příspěvek na péči se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, a to např. ve svém rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53, kdy z tohoto rozsudku jednoznačně plyne, že posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v prvním stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, přičemž na výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Nenaplnění těchto požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Na danou judikaturu navazuje i další judikatura Nejvyššího správního soudu, když ten např. v rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, judikoval, že: *„V řízení o nároku na příspěvek na péči podle zákona o sociálních službách je povinností odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přeshetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči.“*
18. Žalovaný tedy postupoval správně, jestliže v rámci odvolacího řízení nechal v intencích § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách vypracovat posudek posudkové komise ze dne 11. 8. 2021, neboť žalobkyně rozporovala závěry obsažené v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které vycházelo z posudku o zdravotním stavu žalobkyně ze dne 8. 4. 2021.
19. Soud se proto s ohledem na uplatněné žalobní námitky, výše předestřanou právní úpravu a na případ dopadající judikaturu Nejvyššího správního soudu zaměřil na to, zda je posudek posudkové komise ze dne 11. 8. 2021 přesvědčivý a úplný tak, aby nebylo pochyb o jeho objektivnosti a správnosti. Z posudku posudkové komise ze dne 11. 8. 2021 přitom soud zjistil, že posudková komise jednala v řádném složení za přítomnosti předsedy komise MUDr. H. H. a odborného dětského gastroenterologa MUDr. L. Z. Soud nemá pochyb o odbornosti komise a její způsobilosti hodnotit omezení žalobkyně ve vztahu k právní

úpravě příspěvku na péči. Z posudku ze dne 11. 8. 2021 vyplývá, z jakých podkladů posudková komise vycházela.

20. V posudku ze dne 11. 8. 2021 posudková komise konstatovala, že žalobkyně nezvládá základní životní potřeby stravování a osobní aktivity. Posudková komise se tedy plně neztotožnila se závěrem posudkové lékařky OSSZ, která dospěla k závěru, že žalobkyně nezvládá pouze jednu základní životní potřebu, a to stravování. Oproti posudkové lékařce OSSZ posudková komise uznala, že žalobkyně nezvládá základní životní potřebu osobní aktivity. Přestože se posudková komise plně neztotožnila se závěrem posudkové lékařky OSSZ, na stupni závislosti to nic nezměnilo.
21. Na základě zdravotní dokumentace a sociálního šetření, které se uskutečnilo dne 22. 1. 2021 pouze telefonicky (tedy bez provedení sociálního šetření v místě bydliště žalobkyně), dospěla posudková komise k závěru, že žalobkyně nemá posudkově významné omezení mobility, orientace, komunikace, oblékání a obouvání, tělesné hygieny a výkonu fyziologické potřeby (péče o domácnost se vzhledem k věku žalobkyně neposuzovala). Posudková komise v posudku ze dne 11. 8. 2021 (konkrétně na straně 3 posudku) rozvedla, z jakých důvodů považuje základní životní potřeby mobility, orientace, komunikace, oblékání a obouvání, tělesné hygieny a výkonu fyziologické potřeby žalobkyni za zvládnutelné. Komise uzavřela, že považuje u žalobkyně za nezvládnuté 2 základní životní potřeby, a to stravování a osobní aktivity, a proto se jedná o osobu do 18 let věku, která se považuje dle § 8 odst. 1 písm. zákona o sociálních službách za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžadovala každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby, nebyla však neschopna zvládat alespoň tři základní životní potřeby.
22. Tento závěr posudkové komise přitom není v rozporu se záznamem ze sociálního šetření ze dne 22. 1. 2021, které bylo z důvodu pandemie COVID-19 provedeno pouze telefonicky bez sociálního šetření v přirozeném prostředí žalobkyně. K základní životní potřebě stravování ze záznamu ze sociálního šetření vyplývá, že ve školní jídelně nevaří bezlepkovou stravu, tudíž matka žalobkyně nosí do školní jídelny doma uvařený oběd, který tam žalobkyni ohřejí. Žalobkyně zčásti rozpozná vhodné potraviny ke konzumaci, avšak není tomu vždy, a proto potřebuje asistenci matky. K rozporované základní životní potřebě péče o zdraví ze záznamu ze sociálního šetření soud zjistil, že žalobkyně neužívá žádné léky, ale musí dodržovat přísnou celoživotní dietu. Ke třetí rozporované základní životní potřebě, a to osobní aktivitě, ze sociálního šetření vyplynulo, že žalobkyně navštěvovala zájmové kroužky gymnastiku, hraní na flétnu a zpěv, avšak v době pandemie je nenavštěvuje.
23. Soud upozorňuje na závěry rozsudku ze dne 28. 7. 2021, č. j. 6 Ads 257/2019-26, v němž je uvedeno, že „ačkoliv může být dodržování dietního režimu součástí léčebného režimu v širším či obecném slova smyslu, pro účely posouzení zvládnutí jednotlivých aktivit základních životních potřeb a zákona o sociálních službách, resp. jeho prováděcí vyhlášky, je nutno pojem léčebného režimu vykládat úzce a dodržování dietního režimu zařadit primárně pod základní životní potřebu stravování. Aplikace těchto obecných závěrů na nyní projednávaný případ znamená, že vyžaduje-li stěžovatelův zdravotní stav dodržování dietního režimu, který sám není schopen dodržovat a k jeho dodržování potřebuje pomoc jiné osoby, je nutno učinit závěr o nezvládnutí základní životní potřeby stravování, a to bez ohledu na skutečnost, že z důvodu aplikace dalších léčebných postupů týkajících se téhož či jiného onemocnění nezvládá také aktivitu dodržování stanoveného léčebného režimu. Ve věci stěžovatele je dietní režim, který samostatně nezvládá, nutný u obou jeho onemocnění, přičemž každý z těchto dietních režimů samostatně ústí v Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nezvládnutí základní životní potřeby stravování.“ Závěr posudkové komise, že dodržování dietního režimu je zahrnuto v nezvládnutí základní životní potřeby stravování, odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu. Soud přitom podotýká, že v případě žalobkyně byla jako nezvládnutá uznána právě základní životní potřeba stravování. Námitka žalobkyně, že dietní režim měl být u žalobkyně zohledněn v rámci základní životní potřeby péče o zdraví, je nedůvodná.

24. Pokud jde o námitku, že školní jídelna, kterou žalobkyně navštěvuje, nenabízí bezlepkovou stravu, nemá žádný vliv na hodnocení základních životních potřeb, a je tedy pro projednávanou věc bezvýznamná.
25. K námitce, že žalobkyně nemůže navštěvovat družinu a zájmové kroužky, soud poznamenává, že žalobkyni byla jako nezvládnutá uznána základní životní potřeba osobní aktivity, která zahrnuje i volnočasové aktivity. Tato námitka žalobkyně je tak bezpředmětná, neboť posudková komise uznala, že žalobkyně je omezena v základní životní potřebě osobní aktivity, která zahrnuje i volnočasové aktivity (tj. i zájmové kroužky).
26. Soud shrnuje, že posudek posudkové komise ze dne 11. 8. 2021 se opíral o dostatečné podklady. Posudek posudkové komise ze dne 11. 8. 2021 se vyjadřuje ke všem žalobkyní zpochybňovaným základním životním potřebám a posudková komise své závěry dostatečným způsobem odůvodnila. Soud tedy shledal posudek posudkové komise ze dne 11. 8. 2021 přesvědčivým, úplným a objektivním. Posudkem posudkové komise došlo dle soudu k dostatečné objektivizaci zdravotního stavu žalobkyně a jejích schopností zvládat základní životní potřeby. Námitku nedostatečného zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně tedy soud shledal nedůvodnou.
27. Je pravdou, že zdravotní stav žalobkyně byl posudkovou lékařkou OSSZ posuzován odlišně. Konkrétně v posudku ze dne 8. 4. 2021 posudková lékařka uznala jako nezvládanou pouze základní životní potřebu stravování. Nicméně k odvolání žalobkyně byl její stav opětovně posouzen posudkovou komisí, jejíž členem byl i odborný dětský gastroenterolog. Základní životní potřeby mobilitu, orientaci, komunikaci, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu a výkon fyziologické potřeby vyhodnotila posudková komise u žalobkyně jako zvládanou a závěry, proč tyto potřeby takto hodnotila, i náležitě odůvodnila. Soud dodává, že žalobkyně neuplatnila žádné námitky, kterými by zpochybňovala, že nezvládá základní životní potřeby mobilitu, orientaci, komunikaci, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu a výkon fyziologické potřeby. Soud se proto těmito žalobkyní základními životními potřebami, u nichž žalobkyně nezpochybňovala, že je nezvládá, blíže nezabýval. Vzhledem k tomu, že soud vyhodnotil posudek posudkové komise ve svém souhrnu jako úplný, odborný, objektivní a komplexní, lze konstatovat, že žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí z důvodu zdravotního stavu byla závislá na pomoci jiné osoby, avšak nebyla neschopna zvládat alespoň tři základní potřeby.
28. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku zamítl.
29. Současně soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší, navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 31. srpna 2022

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce